

ЮЛИУС КОМАРЕК ДВУБОЙ

Перевод от чешки: Мая Якимова, 1979

chitanka.info

Привечер излязох на отсрещния склон с надеждата да чуя отнякъде рев на елен и да се поуспокоя. Дългите зелени скатове, от чиито клисури бавно се разливаше мрак, останаха неми до настъпването на нощта. Все пак ненапрасно се катерих по стръмния склон. От новото сечище срещу хижата, където моят спътник завчера бе застрелял един елен, от време на време се чуваше дълбок и спокоен рев. Това трябва да е на оня — същия, за който приятелят ми разказваше и за който ме бе изпратил.

Беше ясно, че еленът няма да напусне своя район на сватбуване, макар че там бе паднал неговият по-слаб противник, чието извозване не можа да премине съвсем безшумно, и останаха доста човешки следи. Изглежда, складираните там сухи дърва за добиване на дървени въглища са били съблазнителна примамка за елените или пък те невинаги са толкова предпазливи, както знаеха ловците. Но така или иначе, еленът беше на сечището. Трябваше да побързам, защото тия дни приближаваше края на сватбуването.

В хижата бе още съвсем тъмно, когато силно удряне по вратата ме събуди. Ослушах се — пред прага нямаше никой. Откъм сечището до отворения ми прозорец долетя мощен еленов рев. Последва втори — почти толкова силен, колкото предишният. Съжалявах, че не виждам нищо, колкото и да се напругах да проникна с бинокъла в нощния мрак. Повече не можех да спя. Несъмнено това беше познатата трескава възбуда, която обзема всеки ловец, усетил срещата с дивеч.

Имаше още доста време до разсъмване, но аз се облякох и реших да се изкача до края на сечището и там да изчакам идването на деня. Не биваше да изтърва елените, когато на разсъмване те напускат сечището. Едва излязох, и на облаци заприижда гъста мъгла. Ориентирах се по памет и крачех нагоре в тъмнината. Внезапно еленовият рев затихна. Спрях за миг и се послушах — от забулената в мъгла височина се чу първият тъп удар на рога. Двубоят започваше.

Втурнах се по стръмния лъкатушен път и всеки път, когато той извиваше към сечището, долавях търкане на рога. В мъглата се носеше хрипящо дишане. Докато стигна равния път, водещ до сечището, вече бе започнало да се развиделява.

Не ми помогна и светлината на новия ден, защото всичко бе потънало в лепкава бяла мъгла. Не виждах дори очертанията на поотдалечените дървета. Стори ми се, че през мъглата дочувам шум и

прашене, сякаш два разярени бика премерваха силите си. В този миг ме обзе разочарование, че всичко това се разиграва зад тайнствена завеса и аз съм безсилен да проникна зад нея. Реших, че е по-добре да спра и да послушам.

Внезапно чух силен удар на рога, няколко скока и накрая кратък стон, подобен на въздишка. След малко отново долових пращане от скокове и продължителен мощен рев, придружен от няколко по-кратки, с които еленът обикновено прогонва съперниците си или пък които изтръгва от гърдите си след бягаща кошута.

Мъглата леко се попривдигна и оредя. Устремих поглед в посоката, от която дочух шумолене, и най-после го видях. Стоеше наред огромното сечище, на мястото, разчистено за складиране на дърва. Сиво-черното му тяло ярко се отличаваше от трите кошути, стоящи недалеч. Всички те гледаха надолу по склона. Този цвят козина е тъй типичен за карпатския елен, че веднага бихте го разпознали в цяло стадо дивеч дори и на разстояние, от което рогата трудно се различават. Кошутата е червеникаво-кафява, но еленът е винаги сивкав на хълбоците, при което на пръв поглед неговите гърди, крака и глава изглеждат почти черни.

Тъкмо този цвят на козината ми помогна да го открия в рядката мъгла, но не успях да разгледам добре рогата му. Все пак видях, че има стабилни розетки, а е възможно така да ми се е сторило. Тогава още не знаех, че дебелината на розетките би трябвало да се сравнява с ширината на ухото. Във всеки случай това бе еленът победител, защото непрекъснато ровеше с крак пръстта и величествено се въртеше насам-натам.

Но къде е вторият елен, неговият съперник? Едва си зададох този въпрос и от долината отново допълзяха талази мъгла и забулиха всичко. Бързо се изкачих още по-нагоре, където при нормална видимост от тесния и стръмен гребен се виждаха плитките падини на сечището. Зачаках. Мъглата бавно се спускаше и сякаш от сиво езеро из нея изплуваха като самотни острови планинските хребети. Далеч на изток се раждаше новият, слънчев ден.

В този миг съвсем наблизо чух звук, приличаш на кашляне. Излизаше от гъстата мъгла, която изведнъж малко по-нагоре се разкъса, а краят ѝ заплува на талази, като че ли се бореше с чистия въздух. Отново се обади странното кашляне и заедно с него белият

облак мъгла, който закриваше всичко, започна бързо да се свлича надолу по склона. Сечището се откри пред очите ми като картина — с остатъци от клони, с усамотени борове и бели островчета от прецъфтяла метличина. А точно срещу мен на пътеката, където бликаше изворче, на разстояние от около шестдесет крачки, стоеше едър елен. Неподвижен, с вирната глава, той наподобяваше черна статуя. Изтощен до смърт, гледаше пред себе си с крайно безразличие. Необикновено дългите му рога стърчаха отзад като два могъщи, черни свода. Какви великолепни рога! Очните и надочните шипове се извиваха нагоре в красиви дъги, а короните завършваха с по три съвсем еднакви лопатки.

Под тях започваше четвърто разклонение на стъблата, разединено напреки на два шипа, които се свързваха с короната, както при рогата на карпатския елен. Пред очите ми стоеше такъв съразмерно развит шестнадесетак, че по-красив да си представи човек бе невъзможно. Рогата му изглеждаха черни. Всъщност това беше най-прелестният елен, какъвто дори не съм се надявал да видя. Въпреки дебелината на основите, рогата му не можеха да се сравнят с тия на миналогодишния елен от сечището, нито пък на юрчишинския, който бях виждал наскоро. Тези рога бяха несравнимо по-дълги и със съвършена форма.

Еленът не ме беше забелязал. Стоеше като прикован и това ми даваше възможност да му се наслаждавам с удоволствието на ловец, влюбен в своя район. Този миг бе някаква тиха победа на моята вяра в този красив край. Обикнах го тъй силно въпреки пренебрежението на ловците от Шумава до Татрите, които по време на сватбуването се хвалеха с трофеи от десетина елена.

Еленът имаше тъмна козина и сравнително късо тяло, тъй че дългите му рога се разпростираха доста назад. Изглеждаше отпаднал. Това поражение му беше нанесъл съперникът, който преди малко видях да отива с трите кошути към тъмния склон на гората. Изведнъж еленът се прегърби. Едновременно с това чух слабо кашляне, сякаш идващо от друга посока. Чак тогава в задната част на гърдите му, там, където свършват ребрата, забелязах яркочервено петно. След миг то изчезна. Еленът се напъна да изреве, отвори с усилие муцуната си, но само глухо изхърка. Видях как аленото петно се отвори и се покри с розова пяна.

Вцепенен, аз гледах страдащото животно. Разбрах, че петното е кървава рана, която беше нанесъл съперникът му в току-що завършилия двубой. Мястото на раната и светлата пяна отгоре ѝ показваха, че рогът е разкъсал плеврата и е засегнал белите дробове. Оттук и това хъркащо кашляне, което долових в мъглата още преди да видя елена.

В това време той с усилие направи няколко крачки. Явно се чувстваше зле. Колебаех се какво да сторя. Да го оставя в ръцете на съдбата с надеждата, че сам ще се излекува? По-силният елен вече е далеч от мястото на двубоя. Ако застрелям този, не можех да се надявам да уловя и първия, защото Ливов не би изтърпял подобно стопанисване с пушка, още повече, че елените не бяха много. Можех да застрелям само един.

Последното изхъркване ме накара да се реша. Нямах право да изоставям раненото животно. Ще се строполи някъде и кой знае кога ще го намерят разложено. После цял живот щях да съжалявам за този красив трофей. Вдигнах пушка и тъкмо когато през облаците мъгла проникнаха първите слънчеви лъчи, изстрелът ми довърши живота на елена. С последни сили той пристъпи напред, но се дотътра едва до края на гората. Там се спря. Чух как рухна между буковете и рогата му заудряха по дънерите им.

Втурнах се бързо към мястото, където лежеше гордостта на моя лов из Ливовския край. Това бе един прелестен екземпляр. Обърнах елена и разгледах раната му. Съперникът го беше мушнал отзад под ребрата и рогът му бе проникнал в белия дроб. Как е изглеждал този убийствен рог, не узнах никога. Съдейки по дълбочината и размерите на раната, такъв удар можеше да нанесе само дългият, остър връх на рог без шипове.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.